

levaisuuteen, jolloin ihmiskunta on kokonainen *veljeskunta iloisia, onnellisia ihmisiä täydellisen tasa-arvoisuuden pohjalla.**)

MIKSI RYÖSTÖRETKET ITÄKARJALAAN EIVÄT MILLOINKAAN ONNISTU?

Prof. Voionmaa on kirjassaan »Suomen uusi asema» lausunut (siv. 207): »Monisatavuotinen kehitys on osoittanut, että kansallisuudet useimmiten ovat sitkeämpiä ja muuttumattomampia olentoja kuin valtiot. Turhaan ovat imperialistiset valtakunnat kaikilla sortokeinoillaan koettaneet tukahduttaa valveutuneiden »rajakansain» ja »irridentein» kansallisia pyrkimyksiä.» Aivan oikein. Varsinkin viimeaikainen kehitys on osoittanut, että ilmeisesti kuljetaan tähän suuntaan. Kansallisuus perustuu, kuten m. m. jo Snellman niin pontevasti mieliin painoi, yhteiseen kieleen. Kieli on kansallisuuden yhdyssiteenä ja siinä ilmenee, kuten ensimmäisinä selvästi osoittivat prof. Steinthal ja Lazarus, yhteinen kansanhenkikin. Mutta lukuunottamatta tätä enemmän sentimentaalista puolta kieli on mukava, vieläpä mukavin *välikapale* sitomaan joukon ihmisiä yhteen yhteistä toimintaa varten. Jotta tämä yhteistoiminta vihdoin lujemmin kiinnittäisi kaikki maailman kansat yhteen ja siten mikäli mahdollista lisäisi veljellisyyden tunnetta niiden kesken, on keksitty yhteinen maailmankieli (Esperanto tai Ido), joka ei tahdo eikä arvattavasti voikaan poistaa kansankieliä, vaan toimii yhdyssiteenä kansakuntien välillä. Kieli on etupäässä mukavuudesta syntynyt, eikä sen merkitystä muuten sovi nationalistisella ja chauvinistisella tunteilulla liioitella.

*) Tämä puhe oli aiottu pidettäväksi Varpusvuorella lähellä Moskovaa, mutta huonon ilman takia siitä ei tullut mitään.

Mutta koska se toimii tähdellisenä yhdyssiteenä, pyrkivät luonnollisesti ne, jotka käyttävät samaa kieltä, muodostamaan keskenänsä erikoisen yhteiskunnan. Tunnustettakoon avoimesti, että maailmansota — ja se lieneekin sen ainoa pysyvä tulos, poliittisista seurauksista huolimatta — automaattisesti suuressa määrässä edisti kansallisuuden asiaa. Hajoavasta Itävallasta muodostettiin Tshekkio-Slovakia ja Jugoslavia, tanskalainen osa Slesvig-Holsteinista liittyi Tanskaan, puolalaiset osat Saksasta pääsivät takaisin Puolan yhteyteen j. n. e. Mutta porvarilliset vallat eivät läheskään täydellisesti toteuttaneet näitä kansallisia pyrkimyksiä. Itävallan saksalaiset osat eivät saaneet yhtyä Saksaan, yhtä vähän kuin Elsass-Lothringin saksalaiset osat. Intiaa kuristetaan edelleen, Irlanti ja Egypti eivät ole saaneet vapauttansa täydellisesti. Korea jäi Japanille ja Ahvenanmaa vielä suomalaisille (vaikka se jo ammoisina aikoina oli Ruotsin »maakuntana» ja sen taloudelliset edut aina ovat etupäässä suuntautuneet Ruotsiin, johon sen väestökin nykyään yksimielisesti tahtoo liittyä), Belgian flaamilaista kansallisuutta vainotaan (toisen Internationalen puheenjohtajan Vanderwelden erikoisella suostumuksella) j. n. e. Periaatteellisesti ja perusteellisemmin kuin porvarivaltiot on Venäjän neuvostohallitus toteuttanut kansallisuuden vaatimukset laajalla alueellaan.

Mutta yläpuolella kaikkien kansallisuusaatteiden on jotakin korkeampaa, ja se on *vapaus*. Kaikki luomakunnassa pyrkii vapauteen: eläimet, ihmiset, kansallisuuden luomat. Missä kansallisuus ja vapaus joutuvat ristiriitaan, siellä voittaa ainakin lopullisesti vapaus. Sveitsissä asuu neljä kansallisuutta, mutta kaikki ne puolustavat vapauttaan ranskalaisia, saksalaisia, itävaltalaisia ynnä muita samaan kansallisuuteen kuuluvia vihollisia vastaan. Amerikan englanninkieliset siirtomaat nousivat sortavaa Englantia vastaan 1700-luvun loppupuolella j. n. e.

Aivan samasta syystä on Itä-Karjalan pääasiallisesti

suomenkielinen väestö pysynyt uskollisesti — muutamia kulasseja lukuunottamatta — Venäjän yhteydessä, vaikka kansallisuusaate yhdistäisikin sen Suomeen. Suomi ei voi nykyään mitenkään tarjota *Itä-Karjalan kansalle vapautta*, se voi nykyään tarjota ainoastaan riistämism vapauden Suomen kapitalisteille. Sängen kuvaavasti esittää tämän kapitalistisen ja työläisvapauden välisen eron eräs Amerikasta lähetetty kirjoitus («Työläisten Karjala», siv. 8): »Kaikki riippuu (täällä) työnantajan tahdosta. Meidän täytyy tehdä työtämme hänen määräämillään ehdoilla. Hän määrää palkat, työpäivän pituuden, työolot täydellisesti. Sanalla sanoen työnantaja määrää kaikki ne ehdot, joiden alaisina meidän on työskenneltävä, tai lakattava työskentelemästä.

Tämä on aivan toisin kun mitä teillä siellä on.

Te itse määräätte asioistanne. Te itse järjestätte työolot ja muut ihmisten väliset suhteet.»

Prof. Setälä, Suomen kuninkuuden ja imperialismiin kuuluisa edustaja, huolehtii kulttuurin, sivistyksen leviämistä Itä-Karjalassa ja väittää, että ainoastaan Suomi voi pitää huolta Itä-Karjalan kulttuurista. Hän ja hänen kannattajansa eivät ole tietävinään, että kulttuuri on yleismaailmallinen ja ettei ainakaan nykyään tarvita mitään valloituksia kulttuurin levittämiseksi asevoimalla. Ainoastaan raakuus oli kerran isänmaallinen, kuten Tegnér sanoo. Kulttuurin levittäjiä on muuten ollut monenlaisia. Cortez ja Pizarro levittivät myös kulttuuria Amerikassa ja hävittivät ryöstöllä ja aseilla Atzekien ja Inkas-kansan korkeastikin sivistyneet heimot, ja nykyiset sivistyskansat ovat orjakaupalla, opiumilla ja paloviinalla levittäneet «länsimaista kulttuuria» laajoihin piireihin «raakalaisheimojen» keskuuteen. Suomen valkoiset Itä-Karjalaan tunkeutuneet ryövärijoukot, «länsimaisen kulttuurin levittäjät» Itä-Karjalassa, muistuttavat hyvin suurella määrällä noita Meksikon ja Perun «sivistäjiä» Cortez'ta ja Pizarro'a. Valko-Suomen menettely Itä-Karjalaa kohtaan

on vain lietsonut kansallisvihan vireille ja tehnyt yhtymisen toistaiseksi aivan mahdottomaksi. Itä-Karjala luo nykyään itse kulttuuriaan ja ottaa siihen Suomesta ja muualta, mitä katsoo *hyväksi* ja *sopi-vaksi*.

Vapaus eikä kansallisuusaate elähdyttää nykyään Itä-Karjalan kansaa, sen molempia kansallisuuksia, kuten ennen Sveitsinkin neljää kansallisuutta. Ja vapaus, varsinkin kun se perustuu vallankumoukseen, kehittää suunnattomasti jokaisen kansan voimia. Sen on meille m. m. näyttänyt Ranskan suuri vallankumous. Ja sen oivalsi Itä-Karjalan suuri edustajakoukouskin, joka v. 1920 edusti hyvin neljää viidennestä Karjalan kansasta, kun se yksimielisesti päätti »vapaana kansana» pysyä Venäjän yhteydessä. Ja se käsitti myös, että etupäässä taloudelliset edut liittyvät sen tähän suureen valtioyhteyteen. Koko Venäjän ja Suomenkin edut ovat monessa suhteessa yhteiset (viljan tuonti tavallisina aikoina), ja olisi hyvä kummallekin, jos otettaisiin *todella* huomioon Voionmaan vakuutus, ettei Suomi tahdo ase-in valloittaa Itä-Karjalaa. Se ei tule milloinkaan onnistumaankaan, kun *kansan suuri enemmistö* ei tahdo liittyä veriseen Valko-Suomeen.

»Kansojen liitto» ei ole oikea forum ratkaisemaan tätä kysymystä, sitä vähemmän, kun se siten sekaantuisi Venäjän asioihin, jota se ei ole ottanut liittoonsa ja joka tuskin haluaakaan siihen tulla.

Silti ei ole sanottu, etteivätkö Suomi ja Itä-Karjala ehkä kerran tavalla tai toisella yhtyisi, Venäjän suostumuksella, jolta Suomikin sai vapautensa. Mutta Valko-Suomeen Karjala ei *milloinkaan* yhdy. Kuuluista prof. Israel Hvasser lausui aikoinaan, että Suomi on Länsi-Europan etuvartio itäistä raakuutta vastaan; mutta raa'at ryöstöretket Itä-Karjalaan ja monet muut seikat tekevät tämän väitteen epäilyksen alaiseksi.